

TJEN FOLKET

★ **MEDLEMSBLAD FOR MLG**
EKSTRANUMMER

KAMPEN MOT EEC KAN VINNES

Tom side

Kamerater, vi har nå erfaringer fra over ett års aktivt motstandsarbeid og kamp mot EEC. Vi har lært mye og burde stå bedre rustet enn noen gang tidligere. Kommunistenes linje for EEC-kampen er utviklet og herdet gjennom kamp mot reaksjonenes EEC-forkjempere, mot prinsippfaste antikommunister, mot Hovden-gruppas høyreopportunisme (til tider ikledd »venstre«-form).

MLG og SUF(m-l) arrangerte et masse møte i Folkets Hus i Oslo søndag 3. oktober 1971. Møtet samlet 1200 entusiastiske EEC-motstandere under hovedparolen «KAMPEN MOT EEC KAN VINNES».

Formannen i MLG, kamerat Sigurd Al, holdt en viktig tale om kommunistenes linje for EEC-kampen i tida framover.

Formannen i SUF(m-l), kamerat Pål St., holdt en viktig tale om kommunistenes erfaringer fra over et års EEC-kamp.

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg (SKAU) i MLG har besluttet at disse talene skal utgis samlet i et ekstrainummer av Tjen Folket. Alle kommunister og deres venner bør studere talene.

SKAU, november 1971

Red.

Sigurd A.

KAMPEN MOT EEC KAN VINNES

KAMERATER OG VENNER!

Jeg går ut fra at det er noen her i salen som nå venter å høre et innlegg om oppsvinget i folkets kamp, om stadig større seire, om at – som det engang ble sunget på ei valgplate for DNA – »framgangen kommer til å fortsette». De vil bli skuffet. Men jeg håper de ikke skal bli motløse.

SITUASJONEN ER ALVORLIG

For motstandsbevegelsen mot EEC er den politiske situasjonen i dag svært alvorlig. Siden folketoget i vår samlet nær 10 000 deltakere har Folkebevegelsens politiske initiativ blitt omtrent borte. En pressekonferanse i høst, er stort sett inntrykket folk sitter igjen med. Da kunne Haugestad stort sett fortelle at ledelsen hadde brukt opp pengene – og trengte mer. Det var det hele. Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid har vist større evne til å følge opp arbeidet – slik situasjonen nå krever. Siste nummer av EEC/Dyrtidsavisa tar f. eks. opp kampen for et skikkelig grunnlag i avstemningen. Den er solgt i omlag 60 000 eksemplarer. EEC-uka før valget ga 30 nye komiteer som resultat. Tilsammen nærmer det seg nå 150. Det mangler her ikke på positive *enkeltresultater*. I Sandnessjøen har alle ungdomsorganisasjoner – fra Senterungdommen til SUF(m-l) – utgitt en felles uttalelse om ja eller nei til fullt medlemskap som avstemningsgrunnlag. I Tromsø samlet Arbeiderkomiteens demonstrasjon brei og stor oppslutning. På Grorud deltok 150 i det første lokaltoget som har blitt arrangert mot EEC der. Men slike gode resultater bør likevel ikke hindre oss i å se i øynene de tilfellene der det motsatte har skjedd. Ett eksempel: I tre lokaltog i Oslo, to på Vestkanten og et på Østkanten, kom det tilsammen under 200 folk. All ære til de som

deltok, men *det* resultatet fortjener bare **en karakteristikk**: Elendig. Og samlet ble ikke resultatet fra uka stort bedre enn den første som fant sted i mars. Politisk er ikke dette framgang – men tilbakegang.

For situasjonen i klassekampen er nå langt alvorligere. I månedsvis har regjeringa, EEC-prensa og NRK sprøytet ut sin propaganda. Om kort tid vil forhandlingsresultatet bli fulgt opp av en enorm propagandakampanje. EEC-motstanderne er mange. Visse seire er alt nådd. Men viktigst er likevel: EEC-aktivistene er i ferd med å gjenvinne *initiativet*. Det er *i dag de* som er på offensiven – ikke motstandsbevegelsen.

VI SKAL STANSE EEC

Derfor kan vi ikke lenger leve på ungdomsminner om dengang vi gikk så mange i folketøget. Og vi kan heller ikke si oss tilfreds med situasjonen ut fra EEC-ukas enkeltstående positive bragder. For vi ønsker ikke bare å drive arbeid *mot* EEC. Vi ønsker å *stanse* EEC. Og da kreves det langt kraftigere tiltak enn det som hittil har vært – og ser ut til å bli tilfellet. Vi står på stands en gang i uka, vi er med på studiearbeid. *Det* gjorde vi også i fjor. Det fortsatte vi med i vår. Sånt er nødvendig, men høyst rutinemessig arbeid. Tror vi det er *nok* har vi undervurdert fienden. Vår motstander er vest-tysk monopolkapital på jakt etter olje og Lebensraum. Det er et EEC-byråkrati skapt for å samordne interessene til imperialistiske nasjoner. Det er norske storkapitalister, ei regjering og statsapparatet som villig pusser støvlene til Brussel. I forhold til oss er dette i dag en overlegen motstander. De har kapital, presse – de har betalte organiseringsapparater. Men de er ikke allmektige. De har ikke *folkets* støtte. Historien viser oss derfor gang på gang at små og undertrykte nasjoner kan beseire sterke undertrykkernasjoner.

Vi marxist-leninister tror også at det *norske* folket kan slå tilbake EEC. Vi tror bare ikke at det motstandsarbeid som preger oss i dag er nok målretta, er tilstrekkelig.

Skal vi vinne må vi kjenne EEC-tilhengernes taktikk. Skal vi vinne må vi konsentrere oss om å slå nettopp *disse* framstøtene tilbake.

FORHANDLINGSRESULTATET

Betydningen av forhandlingsresultatet. Det blir offentliggjort i slutten av november. Det vil sannsynligvis skje med sensasjonsrop og positive fakter. Ambassadør Sommerfelt vil om han kan — renne over av velvilje og overraskende særordninger. Olje til tysk og italiensk industri er verd en nokså høy smørpris. I mesteparten av pressa vil dette bli gjengitt med de største overskrifter. At Romatraktatens grunnleggende prinsipper ikke er endret en tøddel vil ikke bli nevnt. Denne propaganda-kampanjen kommer på tampen av året. Får den foregå uhindret vil *initiativet* ligge helt i regjeringens hender. *Det vil være det første skrittet inn i EEC.*

FORLOVELSESPAKTEN

Det neste er vedtaket om å trekke Norge inn i en forlovelsespakt med EEC. Kommisjonen går inn for en sånn ordning. Mange har spurt seg hva en slik pakt er. Svaret ligger nesten i selve ordet. Når er det folk *forlover* seg i dag? Stort sett når en i visse familier før ekteskapet vil legalisere saker og ting en etter teorien helst skulle bedrive i det.

Så også i EEC. Forlovelsespakten betyr: Norge skal sitte i EEC-komiteer, delta i intime konsultasjoner. Være med på å forme fellesskapet, som det heter. EEC skal på sin side innrette seg på søkerlandene, mer og mer forme politikken som om de *var* medlemmer. Forlovelsespakten er kort og greit en målbevisst opptrapping av EEC-forberedelsene til fullt medlemskap. Etter planen skal det iverksettes alt *før* nyttår. Det blir lenge før Stortingsbehandlinga og folkeavstemningen. Regjeringa tier forståelig nok om saka. *Lykkes de, vil et nytt skritt inn i EEC være tilbakelagt.*

FOLKEAVSTEMNINGEN

Det siste og avgjørende tiltaket er folkeavstemningen og stortingsbehandlinga på vårparten. Regjeringas opplegg er alt klart. For å nyte fruktene av propagandaen rundt *forhandlingsresultatets* betydning, er det meningen at det også skal trekkes med i *avstemningsgrunnlaget*. I tillegg heter det at valgdeltakelsen må være svært høy, hvis en skal ta resultatet alvorlig. Ved å trekke fram forlovelsespakten — se så fint det går med samarbeidet — håper regjeringa å skape en situasjon med økende mismot blant motstanderne. Det er håpløst, »vi er jo alt med». »Forhandlingsresultatet er jo ikke så verst»

SLÅ FRAMSTØTET TILBAKE

Kamerater og venner!

De bør ikke lykkes i dette taskenspilleriet overfor folket. Men da må vi også *konsentrere oss om å slå akkurat disse framstøtene tilbake*. Noe arbeid har alt blitt gjort. Men det har skjedd i liten målestokk.

Sentralkomiteen i MLG vil foreslå følgende:

1. *EEC-motstanden må samle seg om en landsomfattende underskriftsaksjon for ei skikkelig folkeavstemning*. Den bør kunne samle stor oppslutning også *utenfor* de bevisste motstandernes rekker. Det dreier seg om helt enkle demokratiske krav til redelighet i politikken. Samtidig må vi agitere mot forlovelsespakten. Skal folket stemme om EEC må ikke medlemskapet være kjørt igjennom på forhånd. Skal avstemningen bli reell, må en si ja eller nei til realiteten – fullt medlemskap – ikke bare om en liten del som har vært gjenstand for forhandlinger. Ved å besøke hver dør i dette landet vil vi kunne skape en folkeopinion for disse minimumskravene som regjeringa skal bli nødt til å bøye seg for.

2. *På flest mulig arbeidsplasser, skoler, universiteter, bygder og boligstrøk bør det arrangeres prøveavstemninger*. Det kan skje i stor målestokk – f. eks, i ei bygd – det kan skje i boligblokk, en skoleklasse eller ei bedriftsavdeling. Det viktige er at det skjer på det riktige *grunnlaget*: Ja eller nei til fullt medlemskap i EEC.

På instituttet for sosiologi her i Oslo har en alt gjennomført dette. Jeg foreslår at vi gir en klapp både for det og resultatet. Av de ca. 300 som daglig vanker på instituttet stemte omlag 80 %. 8 % var for – 92 *mot* fullt medlemskap i EEC.

3. *Det tredje vi vil foreslå er å iverksette en storstilt opplysningskampanje, særlig rettet til folk på arbeidsplassene*. Parolen bør være: EEC betyr dyrtid – EEC truer arbeidsplassene. EEC-aktivistene forsøker iherdig å skjule den økende *krisa* i de fleste vest-europeiske landa. I Italia, Tyskland, Frankrike og Belgia har produksjonen begynt å stagnere. Valutakrise og eksportproblemer har skjerpet denne situasjonen.

Arbeidsløsheten er overalt stigende. Det samme er prisene. Medlemskap i EEC vil for *fullt* trekke også den norske økonomien inn i denne stagnasjonsmølla. Det som nå er dårlig for Volkswagen vil også bli dårlig for Norge. Og dette kommer vel og merke i *tillegg* til den strukturrasjonalisering og monopolisering som EEC uansett vil føre til. Å gjøre disse perspektivene kjent på norske arbeidsplasser tror vi vil legge et godt grunnlag for å slå tilbake sosialdemokratiets slagord om at EEC er nødvendig for å «trygge arbeidsplassene».

I ml-prensa og andre progressive organer – gjennom hundretusener av

løpesedler bør vi innprente dette klart: EEC betyr dyrtid – EEC truer arbeidsplassene.

4. Vårt fjerde og siste forslag for høstens kamp er følgende: *Når forhandlingsresultatet er framlagt må alle EEC-motstandere samles til en felles landsomfattende aksjonsdag mot regjeringas svindelpropaganda.* Parolene bør være enkle og konsentrerte. Ta opp hva det hele dreier seg om.

Ja eller nei til EEC-imperialismen, ikke ja eller nei til isolerte næringsordninger.

Nei til forlovelsespakt – nei til medlemskap før folk har sagt sin mening.

Folkeavstemning på folkets eget grunnlag. For Oslo vil vi legge fram følgende forslag:

- på viktige arbeidsplasser bør EEC-motstandere legge fram forslag om arbeidsnedleggelse på slutten av aksjonsdagen.
- liknende forslag om stopp i all undervisning bør fremmes på skoler, og universiteter.
- i distriktene rundt Oslo – arbeide for å mobilisere småbrukere, bønder og andre bygdefolk til demonstrasjonstog.

Folketoget var stort. Det både kan og bør bli langt større. Og framfor alt: Mer fargerikt. Bøndene i Vest-Tyskland og Belgia: Fram med traktorer og høygaffer! Et sånt demonstrasjonstog – med streikende arbeidere, med skoleelever og studenter – med bønder som *syns* i storbyterrenget, det vil kunne *lamme* EEC-aktivistenes propagandaoffensiv alt i starten.

- Hvorfor legger vi disse sakene fram på et åpent masse møte. Hvorfor ikke forhandle på toppplanet først – er ikke det »lurere«?

Kamerater og venner! Det har vi marxist-leninister forsøkt. Vi har oppnådd enhet i visse spørsmål – *verbal* enhet. Men siden har intet skjedd. På ny erfarer vi alle: Det er folket – og dets kamp som skaper politikken. Derfor går vi rett til dere. Vår oppfordring er: Drøft disse forslagene. Støtt opp om Arbeiderkomiteens åpne massekonferanser den 17. oktober. Diskuter disse linjene der. Og frem dem i fagforeninger og klubber – i student- og skolesamfunn!

- Tror vi dette »4-punktsprogrammet« er tilstrekkelig for å stanse EEC? *Nødvendig*, men ikke tilstrekkelig. Blir det gjennomført på en slagkraftig måte vil det sparke beina under de første skrittene regjeringa har planlagt inn i EEC. De vil få Bratteli til å snuble. Og da er det *vi*, kamerater, som er på offensiven.

Hva må så til i tillegg til det vi har nevnt?

Vi er enige i at det er viktig å konsolidere de 37 som stemte mot i Stortinget på fortsatt motstand – og for å utvide antallet over »grensen« på 38. Men hva er det som skaper bevegelse i parlamentet? Korridorpolitikk? Anti-EEC-bevegelsen i vår beviste det motsatte. Nettopp *massebevegelsen*

—aksjonsukene, demonstrasjonene, folketøget var det som fikk vaklende tingmenn på gli.

Bl. a. av den grunn er en pyntelig *valgkamp* — med innledere for »de to syn» i foreninger og lag utilstrekkelig. Folket må mobiliseres: Vi må vise Brussel, imperialistene, regjeringa at vi mener *alvor*.

Derfor er det også nødvendig å arbeide for forståelsen av nødvendigheten av å ta hevdvunne kampmidler fra arbeiderbevegelsens historie i bruk: Politiske streiker — om mulig generalstreik. Stopp i industrien, i staten, i jordbruket, på skoler og universiteter.

LO-ledelsen vil ikke akkurat stille seg i spissen for dette. Derfor stagnasjonsmølla. Det som nå er dårlig for Volkswagen vil også bli dårlig for fagorganiserte — og alle andre som rammes av EEC-angrepet.

Å STILLE SPØRSMÅL OM STATSMAKTA

Kan vi stole på at dette er de mest vidtgående perspektivene? Noen mener det. Vi kommunister gjør det ikke. Vi har blitt spurt: Vil EEC kunne føre til revolusjonære stormer? Først: Hva betyr slike ord? Enkelte assosierer sikkert slikt med raskt å vifte med revolvere, eller i det minste springe ekstra fort og militant i demonstrasjonene.

Vi snakker i grunnen om noe ganske annet. Om at arbeidere og andre i folket begynner å stille spørsmål om *statsmakta*. Når de føler at selve systemet samfunnet bygger på går på tvers av deres interesser. Når de ikke lenger tror at partier og organisasjoner som bare *snakker* mot utviklinga kan være deres kampredskaper. Folk stiller i dag flere og flere spørsmål av den typen.

Om naturvern, tvangsflytting og sentralisering, om trafikkaos, dyrtid og EEC.

Mer og mer vender de seg bort fra de etablerte partienes politikk. To aktuelle eksempler skal nevnes: Spillet om taburettene under regjeringskrisa. Folks avsky for hemmeligholdelsene, tåkepratet og uærligheten. Deretter kommunevalget — med dets oppløsning av mange skiller. Oppslutninga om miljøvernlistene og bygdelistene. Kumulering av kvinner. Økende tilslutning til de partier som *ser ut* til å stå mot EEC, miljøødeleggelse og sentralisering. Men viktigst: Folk satt hjemme. Alt dette avspeiler: Større kløft enn før mellom staten/de statsbærende partier og det arbeidende folket.

Framover vil dette øke.

Eksempel: Brattelis svindelopplegg for folkeavstemning og forlovelsespakt kan bli gnisten som tenner kamper vi ikke har sett på årtier i norsk historie. Aksjoner der breie folkemasser vil stille seg mot statens propaganda, dens lover, dens politikk, dens tvangsmakt. Betyr dette noen mulighet for revolusjonære kamper, for en sosialistisk revolusjon?

Nei og ja. Nei fordi arbeiderklassens politiske nivå er utvidet og fordi det ikke er skapt en sterk nok kommunistisk ledelse for folkets kamp, slik at det kan knuse det borgerlige statsapparatet — opprette og befeste diktatur av alle revolusjonære klasser. *Ja* fordi den sosialistiske revolusjon ikke er en enkelt handling, men en hel epoke av revolusjonære stormer, stormer der arbeiderklassen reiser seg, vinner midlertidige seirer, får midlertidige tilbakeslag, kamper der en vinner erfaring. En slik revolusjonær storm var mai-opprøret i Frankrike i 1968. Slike revolusjonære stormer kan stanse alle EEC-planer. Og det for lang tid. De kan komme nettopp i 70-åra.

EEC-KAMPEN TJENER PARTIBYGGINGA

Vil det da gå slik? Det avhenger av vår egen innsats. Noen sprer illusjoner og forteller at alle saker må avgjøres og vil kunne bli avgjort på Løvebakken. Vi tror tida vil vise at slike parlamentarikere — nå også ikledd en Gustavsens

»revolusjonære« kledebon — vil komme til å slenge i halen på den folkelige bevegelsen.

· *Det* er ikke kommunistenes oppgave. Derfor bygger vi i dag lag på bedriftene. Derfor bygger vi lag på skolene. Derfor utvikler vi lokale aviser som tar opp alle saker som tjener det arbeidende folkets interesser. Noen av våre beste folk i disse grunnorganisasjonene er rekruttert gjennom EEC-kampen.

Ja, her ser dere spøkelset: EEC-kampen tjener partibygginga. Dette får håret til å reise seg på partihodene. — Men trekker vi disse kameratene vekk fra kampen mot EEC? Nei. De jobber nå på samme grunnlag som andre kommunister — og med større slagkraft. Ganske enkelt: Svekker dette kampen mot Brussel, så er det noe galt med partibygginga. Alle våre undersøkelser viser at det motsatte skjer.

Ja, vi rekrutterer. Vi oppfordrer de av dere som ikke har kontakt med oss om å slutte dere til marxist-leninistenes rekker. I motsetning til SF/NKP-ledere og liknende herrer sier vi dette åpent. Vi har ingenting å skjule — eller være beskjemt over. Vi tror nettopp arbeiderklassens revolusjonære erfaringer gir oss lærdommer om kamp mot imperialismen. Ikke bare hvordan en skal reise massene *mot*, men også vinne i oppgjøret med imperialisme og reaksjon.

Kamerater og venner. Dette er marxist-leninistenes politikk. Dette er våre forslag. Diskuter dem. Vi tror at vi sammen kan kritisere og forbedre dem. Derfor håper og tror vi dette møtet har vært et bidrag til å virkeliggjøre parolen: Kampen mot EEC kan vinnes!

Pål St 1:

ETT ÅRS KAMP MOT EEC

KAMERATER!

Nå har kampen mot EEC pågått ett år i denne omgangen. Denne kampen er mer avgjørende enn noen gang før, fordi imperialistene og monopolene presser på hardere enn noen gang for EEC-medlemskap, og de gjør alle slags forberedelser.

Marxist-leninistene har hele tiden kjempet aktivt mot EEC-medlemskap. Våre medlemmer og sympatisører har nedlagt et stort arbeid, som har satt spor etter seg.

Sjølsagt har vi ikke bare gjort riktige ting. Enhver som gjør noe, er nødt til å gjøre noe feil. Det avgjørende er om man er i stand til å kvitte seg med feilene.

Jeg vil hevde at vår *linje* i hovedsak har vært riktig, og at den har blitt styrket.

Vår politikk med å støtte Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og å delta i bygginga av aktive lokale arbeiderkomiteer har vært riktig.

Likeså har vår analyse av klassekreftene i kampen mot EEC vært riktig.

Det har også vært visse feil. Jeg skal komme tilbake til dem.

KOMMUNISTENES LINJE

er blitt utviklet gjennom studier og erfaringer, men er i grunntrekk den samme som vi staket opp i fjor høst:

- o At den nasjonale kampen må knyttes sammen med kampen mot verre levekår for å få virkelig mange folk med i enhetsfront mot EEC.
- o At det pågår *forberedelser* til EEC som forhåndsbinder oss til medlemskap og truer folkets kår i dag, og at kampen mot disse er viktige i motstandskampen.
- o At *dyrtida* gjennom moms, prisøking, skatter og avgifter, er den av forberedelsene som rammer hardest.

Disse punktene ble kjent som *»EEC og dyrtids-linjæ*, og var helt riktige.

I innledningsfasen av kampen mot EEC hadde vi marxist-leninster ikke noen helt klar analyse av kampen for nasjonal sjølsråderett. Vi skrev et par dårlige artikler i fjor høst. Det har vi rettet på og det kraftig.

I dag er det marxist-leninistene som har den mest omfattende analysen av kampen for nasjonal sjølsråderett. Vi har pekt på hvordan den i dag virkelig er en spydspiss rettet mot imperialismen, både norsk og utenlandsk. Vi har pekt på hvordan den sammenfaller med det norske folkets langsiktige interesser, hvordan kampen for nasjonal sjølsråderett i dag henger nøye sammen med den sosialistiske revolusjonen. Vi har pekt på hvordan kampen mot EEC kan føre til større kamper enn det norske folket noen gang har ført i fredstid, dersom den føres riktig.

Slik har vi vendt vår tidligere svakhet til en styrke. Dette har ført oss et langt stykke på vei mot det programmet som trengs for et kommunistisk parti i Norge. Et program for hvordan det norske folket endelig skal bli kvitt monopolenes diktatur.

Dyrtidslinja ble angrepet av opportunister som påsto at det ikke var dyrtid, at det ikke foregikk EEC-forberedelser, at *»dyrtidslinja»* ville splitte oss fra enkelte EEC-motstandere. Det har vist seg at dette ikke stemmer, og de som før hevdet slikt med stor sjølsikkerhet prøver nå ofte å skjule det. I all hovedsak har vår linje vært riktig.

»ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID»

ble opprettet med marxist-leninistenes støtte. Det var riktig. Den er ennå den eneste organisasjonen der ledelsen støtter lokal kamp og indre demokrati. Komiteen bruker ikke svære midler til lønninger, den er helt uavhengig av

statsstøtte og kan ikke »skrus av og på» med økonomiske midler. Og viktigst: Den er den eneste motstandsorganisasjonen som ser at kampen ikke slutter om Norge blir medlem. Komiteen har den riktige *linja* – den knytter EEC-kampen sammen med kampen for levekårene til folket.

Det er ikke sant, som noen påstår, at Arbeiderkomiteen bare legger vekt på arbeiderklassen. Dyrtid rammer hele folket. Men det er riktig å legge særlig *vekt* på arbeiderklassen som er den mest framstegsvennlige og best organiserte klassen, og som ikke kan lures av *noen* »særordningen».

Alle disse tingene betyr at Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid er nødvendig. Det er avgjørende for den videre kampen å *styrke* komiteen. Bare den kan *sikre* at kampen fortsetter.

FOLKEBEVEGELSEN

ble opprettet som et råd av »kjente kvinner og menn». I dag har den omlag 50 000 medlemmer. Vi marxist-leninister valgte i fjor høst å stå utenfor Folkebevegelsen. I dag kan vi se at dette var en feil.

Vi hadde med rette ingen tillit til »de kjente kvinner og menn». Slike folk hadde gjort sjaber innsats i Vietnambevegelsen, som visstnok har 300 000 medlemmer, men bare kan mobilisere en promille av dem. Det var fra starten uklart om medlemmene ville få noe å si. Viljen til å knytte kampen sammen med folkets levekår syntes også å mangle.

Derfor gikk vi ikke inn. *I dag ser vi at vi overvurderte betydningen av ledelsen og stiftelsesmåten i forhold til programmets riktige innhold – Kamp mot EEC!*

Vi innså ikke at det riktige programmet *ville* mobilisere svært mange progressive uorganiserte, som spontant ville slutte opp om parolen »*Nei til EEC!*».

Vi undervurderte virkningen dette ville få for Folkebevegelsens politikk og arbeid.

Og vi tok ikke konsekvensen av at folk, stilt overfor ulike linjer i en massebevegelse, vil foreta stadige sammenlikninger og før eller seinere ut fra sine egne erfaringer i arbeidet slutte seg til den riktige linja.

Vi skulle fra starten gått inn i Folkebevegelsen, og samtidig støttet og videreutviklet Arbeiderkomiteen. Dette ville fremmet den riktige linja i EEC-kampen bedre, og samtidig lammet visse forsøk på å bruke Folkebevegelsen som en anti-kommunistisk front. Når vi nå går inn, er det med en oppriktig vilje om å styrke kampen. Vi vil bekjempe forsøk på å »stenge bevegelsen mot venstre». Vi vil på demokratisk vis hevde våre synspunkter innen fronten, liksom alle andre medlemmer, og la medlemmenes sunne fornuft avgjøre.

Vi er nå inne i Folkebevegelsen. Noen har hevdet at vår linje der er å trekke folk ut av FB. Det er ikke vår linje.

Da vi arrangerte Rød-Front-sommerleir på Hitra i Trøndelag brukte vi aksjonsdagen vår bl. a. til å rekruttere folk til FB.

Noe helt annet er at vi oppfordrer folk til å være medlemmer både i FB og i Arbeiderkomiteen.

Det vil jo bare styrke kampen, slik som en lang rekke steder hvor slikt dobbeltmedlemskap har betydd at FB-medlemmer som ikke hadde gjort noe anti-EEC-arbeid siden de meldte seg inn, har blitt aktive i studiesirkler, på stands og i demonstrasjoner.

Vår linje styrker FBs anti-imperialistiske slagkraft og styrker kampen mot EEC.

KAMPEN FOR FOLKET – KAMPEN MOT EEC

Det er sagt at partibygginga vår – det at vi arbeider for å danne et kommunistisk parti i Norge – er til skade for kampen mot EEC.

Hvis vi hadde arbeidet for å skaffe oss taburetter i Storting og kommunestyre for å sitte i hjel kampen hadde det vært riktig.

Men hva betyr det at vi bygger det kommunistiske partiet, jo det betyr at vi prøver å lage aktive grunnorganisasjoner i boligdistrikter, i industrien, på skoler osv.

For kampen mot EEC på disse stedene betyr det en gjeng aktive elementer som ikke skyr noen anstrengelser for å hindre EEC-medlemskap. Folk som kjenner igjen hovedfienden og hans taktikk, sjøl om han skjuler seg i alle slags forkledninger. Skader det kampen mot EEC at det finnes mange slike kommunistiske grunnorganisasjoner? Nei!

Det er i kjernen rein McCarthyisme å ville jage kommunistene ut av enhetsfronten.

De SF'ere, NKP'ere og andre som i dag prøver å avgrense enhetsfronten mot venstre gjør seg dessverre til McCarthyismens talsmenn.

HVEM ER VÅRE VENNER – HVEM ER VÅRE FIENDER.

Vi har hatt en riktig klasseanalyse: Hvem er våre venner og hvem er våre fiender i kampen mot EEC?

Opportunisten av SF og NKP-typen tør ikke svare på dette spørsmålet, fordi de er livende redde for å tape stemmer. De kan heller ikke svare på det fordi de ikke har noen revolusjonær teori til å rettleie seg.

Jeg skal prøve å gi et bilde av hvem våre venner og hvem våre fiender er.

Først fienden: Blant dem finner vi helt innlysende de imperialistiske EEC-maktene med Vest-Tyskland i spissen. De er drevet fram av slike monopoler som Krupp og I.G. Farben som desperat ønsker større markeder og flere råstoffkilder. De vil ha Norge som *koloni*.

Så er det USA-imperialismen. Den liker ikke at Vest-Tyskland styrker sitt økonomiske grep over Europa, men som dens ledende representanter har sagt så lar den de militære hensynene gå foran når det gjelder norsk EEC-medlemskap. Washington ønsker Norge inn i EEC for å styrke NATOs samlede militære kontroll over Norge.

Vi har også andre fiender i utlandet, når det gjelder kampen mot EEC. I første rekke gjelder det de sovjetiske sosialimperialistene som prøver å framstille de tyske imperialistene som »fredselskende», og Japan som spiller det samme spillet som EEC.

Det er mektige fiender vi har utenlands. De lar seg ikke stoppe av resolusjoner.

I tillegg har vi mektige fiender her i landet. For det er ikke slik at alle nordmenn vil bevare norsk sjølråderett.

Det norske samfunnet er styrt av en liten gruppe monopoler. De konsentrerer seg om de store bankene. Gjennom forskjellige kanaler kontrollerer de selv de største industrigigantene. Slik er »statsselskapet» Hydro i lomma på Creditbankengruppa.

De tre største bankene kontrollerer hver sin gruppe. Disse bankene er: Den norske Creditbank, Bergens Privatbank og Christiania Bank og Kreditkasse.

Utenom disse gruppene finnes det to andre og mindre monopolgrupper som er meget interessante. Det ene er den gruppa som kontrolleres av LO/DNA-ledelsene, nemlig Landsbanken, Samvirke, Samvirkebanken og Norges Kooperative Landsforening som dikterer samvirkelagene og er Norges største handelsforetak. Den andre gruppa er toppen av Bondeorganisasjonene, med Bøndenes Bank, Fellesmeieriet, salgssentralene, et par forsikringsselskaper osv. Deres fremste mann for tida er Hans Borgen, styremedlem i Norges Bank.

Nå til konklusjonen: Av disse gruppene er det *fire* som vil kunne styrke sin stilling gjennom EEC-medlemskap, og *en* som høyst sannsynlig vil bli oppslukt eller utradert gjennom EEC-medlemskap. Den siste er sjølsagt kapitalen i landbruket. De første fire er avgjort våre *fiender*, de vil bruke alle midler som står i deres rådighet til å lure og true Norge inn i EEC. Kamp mot EEC blir derfor også en kamp mot disse gruppene. DnC, DNA-ledelsen osv.

Når det gjelder landbruksmonopolet så er det i dag innenfor enhetsfronten mot EEC. Det har støtta Folkebevegelsen økonomisk og gjort den avhengig av seg. I dag står dette monopolet i den situasjonen at det i enda større grad enn staten kan skru Folkebevegelsen av og på ved økonomiske midler.

Dersom dette monopolet skulle mene at det får gunstige livsvilkår ved såkalte »særordninger» i EEC, så vil det nedlegge kampen.

Vår holdning til dette ytterste høyre i enhetsfronten må være at vi ønsker enhet med dem så lenge de vil kjempe mot EEC. Men ikke et eneste sekund må vi sette vår lit til dem. Ut fra sine klasseinteresser kan dette monopolet

komme til å dolke EEC-motstanden i ryggen. Derfor må vi alltid være på vakt mot hva dette monopolet og dets advokater foretar seg. Hvis motstandskampen blir avhengig av dem, ja da bærer det lukt inn i EEC, dersom EEC-kommisjonen kaster til dem tredve sølvpenger.

ENHET I FOLKETS REKKER

Vi har mektige fiender, kamerater. Kampen mot EEC er ingen lett kamp. Men vi har også venner.

Utenlands er verdens revolusjonære folk våre venner. De sosialistiske landa, framfor alt Kina og Albania, utgjør en stor støtte til vår kamp. De støtter den helhjertet, og med sin revolusjonære utenrikspolitikk har de klart å så splittelse og strid mellom våre fiender. Det er et viktig bidrag til kampen mot EEC i Norge.

De undertrykte folkene med det indo-kinesiske og det palestinske folket i spissen, som fører en væpnet kamp mot våre fiender, utgjør også en enorm støtte. Uten denne væpnede kampen ville våre fiender vært sterkere og kunne lettere overmanne oss. I kampen vi fører mot EEC må vi sende våre varmeste tanker til disse folkene.

Folkene i EEC-landa som gjør opprør mot «sine» imperialister er også våre venner. Arbeiderne, bøndene og studentene og andre anti-imperialistiske

krefter i Europa svekker EEC ved sin kamp og styrker dermed våre muligheter. Deres kamp er vår kamp.

Her hjemme er det breie laget av folket som undertrykkes og utplyndres av monopolene imot EEC.

I første rekke er det arbeiderklassen. Den er samlet på arbeidsplassene og den møter hovedfienden direkte og ansikt til ansikt. Se på f. eks. Austad-arbeiderne i Tromsø som streiker mot et monopolselskap eid av et representantskapsmedlem i en av de største bankene. Deres kamp er en stygg strek i regningen for de EEC-vennlige monopolistene. La oss hylle dem med en applaus.

De breie massene av bønder og fiskere har ingenting til felles med monopolistene. De hater gjeldsundertrykkelsen og annen utplyndring som monopolene driver mot dem. Deres kamp er progressiv.

Det samme gjelder studentene og skoleelevene. De har nylig vært i aksjon for krav som går direkte mot monopolenes interesser. De betyr en stor reserve i kampen mot EEC.

Dette er de viktigste gruppene og hovedtyngden av de klassene og gruppene som står hardt imot EEC. Det finnes også deler av borgerskapet, små og delvis mellomstore kapitalister som er imot EEC. Vi bør vite å utnytte dem i kampen mot fienden, la dem kjempe mot EEC. De vil på grunn av sine klasseinteresser aldri kjempe konsekvent og de store monopolenes grep om dem gjøre dem til vaklende og svake allierte. Vi må aldri blindt feste tiltro til dem, og være på vakt mot det minste sprell fra deres side.

Klarer vi å samle våre venner og våre midlertidige allierte til stormløp mot EEC-planene så kan kampen vinnes. Klarer vi det ikke, eller fester vi all vår lit til visse små monopolister så står vi i alvorlig fare.

La oss overvinne vanskene!

Seier i kampen mot EEC!

AKTUELLE PROBLEMER OM TAKTIKKEN I DEN ANTI-JAPANSKE ENHETSFRONTEN

»Foren alle krefter som lar seg forene! »

Denne viktige parolen fulgte det kinesisk kommunistpartiet i *praksis* i den antijapanske kampen. Og som vi alle vet seiret folket ledet av kommunistpartiet. Gjennom aktiv deltakelse i fronten og politisk kamp mot »venstre» sektarisme og høyrekreftene i fronten vant kommunistene tillit og sveiset folket sammen i en kjempende enhetsfront.

Det norske folket er i dag truet av EEC-imperialismen, og skal kampen for å hindre EEC-medlemskap vinnes, må EEC motstanderens krefter forenes, ikke splittes og gjøres svake. De motsetningene som i dag eksisterer mellom EEC-motstandere må løses gjennom politisk diskusjon og kamp. Siktemålet for kampen må være enhet og ikke splittelse.

Denne artikkelen av Mao Tsetung gir oss viktige erfaringer i byggingen av enhetsfronten. Klarer vi å trekke ut det allmenne fra disse erfaringene og tillempa dem konkret på våre forhold, vil de ha stor betydning for EEC kampen.

Heftet koster kr. 2,- og kan bestilles fra

Forlaget Oktober

Postboks 6164 Etterstad

Oslo 6

Postgirokonto 20 96 78